

Enskild motion

Motion till riksdagen 2015/16:1327

av Margareta Cederfelt och Eva Lohman (båda M)

Dyslexi

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en nationell plan för stöd till barn med dyslexi och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

För barn och ungdomar med dyslexi finns det på många skolor stöd och hjälpmedel men det finns också en stor andel skolor som inte erbjuder stöd. Det finns exempel på barn som har fått kämpa i många år för att få rätt stöd som de enligt lagstiftning har rätt till.

Åtskilliga lärare har dålig kunskap om dyslexi. Tyvärr är det inte ovanligt att elever kan vittna om hur okunskap har tagit sig uttryck så som att lärare anklagar elever för fusk när de använder de hjälpmedel som barn med dyslexi har rätt till, exempelvis rättstavningsprogram. Skillnaden mellan bemötandet och synsättet på olika former av handikapp är stor, exempelvis finns det ingen som ifrågasätter synskadades behov av glasögon, hörselskadades behov av hörapparat eller rullstolsbundna elevers behov av rullstol. Skolelever med dyslexi får däremot ofta ett annat bemötande där deras behov av hjälpmedel ifrågasätts.

Trots att kunskapen om dyslexi finns idag och det är en erkänd funktionsnedsättning är det ett stort antal barn som får sin diagnos alldeles för sent. Det medför naturligtvis att barnen heller inte kan erhålla adekvata hjälpmedel och heller inte hjälpmedel i tid. Konsekvensen av fördröjd utredning kan i värsta fall bli bristande skolunderbyggnad. För de ungdomar som har dyslexi och lyckas genomgå utbildningsväsendet och studera på universitetet finns en god tillgång på hjälpmedel medan tillgången på hjälpmedel i grundskola och gymnasium ofta brister.

Det finns glädjande nog goda exempel på landsting som tillämpar förskrivning av personliga hjälpmedel till barn och vuxna med dyslexi, exempelvis Stockholm, Dalarna och Skåne. Ytterligare en positiv utveckling är framväxten av skoldatatek som sker runt om i Sverige. Trots dessa insatser finns det fortfarande ett stort behov av förändringar för att barn och ungdomar med dyslexi skall få bättre förutsättningar att genomgå skolan utan att deras diagnos eller behov av hjälpmedel ifrågasätts.

För att förbättra situationen för barn och ungdomar med dyslexi bör samtliga landsting införa personlig förskrivning av hjälpmedel, skoldatatek införs över hela landet, lärare samt skolledare utbildas i såväl grundutbildning som kontinuerligt. För att rätt hjälpmedel skall förskrivas behöver dyslexiutredningen regelbundet uppdateras. Dyslexi är inte ett statiskt tillstånd utan kan ta sig olika uttryck vilket naturligtvis påverkar hur hjälpmedlen skall utformas. Vidare bör det utvecklas nationella riktlinjer för hjälp till barn med dyslexi för att alla barn skall garanteras hjälp utifrån behov och inte den enskilda lärarens eller rektorns prioritering.

Margareta Cederfelt (M)

Eva Lohman (M)